

MARK FROST

**DE ONDERGRONDSE
ORDE**

Karakter Uitgevers B.V.

JUNI

Na Wills laatste examen van het jaar ging hij terug naar gang G3-3 in Greenwood Hall. Hij gooide zijn rugzak aan de kant en wilde net zijn slaapkamer in lopen, toen hij een aan hem gerichte brief op de eettafel zag liggen, niet echt iets wat tegenwoordig dagelijks gebeurde. Hij was vijf dagen daarvoor gestempeld, en onder de naam N. DEANGELO stond het handgeschreven adres van de afzender, in Palm Desert, Californië.

Will nam de brief mee naar zijn kamer, zette zijn schoollaptop rechtop en ging achter zijn bureau zitten. Terwijl zijn syn-app, die op het scherm verscheen, nieuwsgierig toekeek, opende Will de envelop en vouwde het vel briefpapier open. In hetzelfde vrouwelijke handschrift als op de envelop stond geschreven:

Beste Will West,

Mijn excuses dat mijn antwoord op je brief van afgelopen november zo lang op zich heeft laten wachten. Hij was naar mijn oude adres in Santa Monica gestuurd, waar ik al ruim twaalf jaar niet meer woon. En sindsdien ben ik nog twee keer verhuisd. Dankzij de bewonderenswaardige vasthoudendheid van ons veel beklagde vaderlijke post heb ik je brief uiteindelijk twee weken geleden toch ontvangen.

Will dacht terug aan de brief die hij in november had geschreven en opgestuurd naar een adres in Santa Monica dat Nando hem had helpen vinden. Maar die brief was gericht geweest aan een vrouw met een andere naam, Nancy Hughes, een marineverpleegkundige. Dave had hem verteld dat hij haar in Vietnam had leren kennen, vlak voordat hij was verongelukt.

Je brief zette me beslist aan het denken. Ik ben nu op een leeftijd (onlangs met pensioen gegaan) dat ik veel aan vroeger denk. Ik vond dat ik je onverwachte vraag – ‘Kende u tijdens de Vietnamoorlog een man genaamd sergeant Dave Gunner?’ – het beste kon beantwoorden door je een foto te sturen. Ik heb hem al die jaren bewaard.

De foto was met een paperclip aan de achterzijde van de brief vastgemaakt. Het was een oud kiekje, een close-up van een gebruinde, shirtloze Dave die op zijn rug op een tropisch strand lag. In zijn ene hand had hij een zonnebril, de duim van zijn andere stak hij omhoog en hij knipoogde. Met zijn glimlach van na-ons-de-zondvloed zag hij eruit alsof hij de hele wereld aankon.

Hij zag er precies uit als de Dave Gunner die Will had gekend. Het was dezelfde man, geen twijfel mogelijk. Het enige verschil was dat de Dave op de foto geen verminkende littekens op zijn gezicht had van het helikopterongeluk. Dat moest toen nog gebeuren en zou blijkbaar niet lang op zich laten wachten.

Zoals je waarschijnlijk weet, heeft Dave de oorlog niet overleefd. Hij sneuvelde twee dagen nadat ik deze foto had gemaakt. Destijds was ik nog een kind, en we kenden elkaar niet meer dan een paar dagen, maar hij maakte beslist indruk op me.

Zo'n type was hij. Zo vol levenslust dat hij die nauwelijks binnen kon houden. Ik weet zeker dat mensen die Dave hebben ontmoet hem nooit meer zullen vergeten. Toen hij sneuvelde, kwam dat hard aan bij me, zelfs met al het onvoorstelbare geweld om ons heen. Ik vond het zo enorm zinloos en tragisch.

‘Mee eens,’ zei Will zacht.

Nog één ding. Ik vind dit erg moeilijk te omschrijven, Will. Sinds zijn dood heb ik in moeilijke perioden in mijn leven meer dan eens het gevoel gehad dat Dave in de buurt was. Op een goede manier. Ik weet niet of het je heel raar in de oren klinkt, maar zo is het nou eenmaal, wat het ook mag betekenen. Het was lang geleden, en ik ben nu gelukkig getrouwd met een geweldige man, dus zal ik er verder niets over zeggen.

*En toch: ik heb die foto wel heel lang bewaard, hè?
Hoe dan ook, ik hoop dat ik je vraag heb beantwoord.*

*Met vriendelijke groet,
Nancy (Hughes) Deangelo*

‘Zeker, Nancy,’ zei Will. ‘Je hebt hem zeker lang bewaard.’

Hij vouwde de brief op en keek nog eens naar de foto van Dave.

Zo vol levenslust dat hij die nauwelijks binnen kon houden.

Terwijl hij naar de foto staaarde, voelde hij een sterke trilling van zijn bureau uitgaan. Hij trok de bovenste la open, waar hij het paar ‘zwarte dobbelstenen’ bewaarde dat Dave hem had gegeven. Toen Dave ze nog gebruikte, hadden ze gefungeerd als een soort hologra-

fische database die de informatie die hij opvroeg in de lucht projekteerde, maar sinds hij ze aan Will had gegeven, weigerden ze koppig er anders uit te zien of iets anders te doen dan gewone dobbelstenen.

Nu draaiden de dobbelstenen op hun plek zo snel rond dat je ze nauwelijks kon zien, en zijn hele bureau schudde.

‘Wat is er aan de hand, Will?’ vroeg Wills syn-app, die hem vanaf het scherm van zijn laptop aankeek. Hij zat achter een virtuele versie van de eettafel, die ook schudde.

‘Ik weet het niet, Junior. Het begon nadat ik deze brief had geopend.’

Will was zich zo op zijn gemak gaan voelen bij de voortdurende aanwezigheid van zijn gecomputeriseerde miniatuurdubbelganger dat hij hem Junior was gaan noemen.

‘Mag ik hem alsjeblieft zien, Will?’

Will stond op, tilde de laptop van zijn bureau om het schudden te stoppen en hield de brief bij het scherm. ‘Hij is van de marineverpleegkundige van wie jij vorig jaar het adres hebt gevonden.’

Will hield ook de foto bij het scherm. Junior stond op en leek ze te bekijken, maar ondertussen analyseerde en scande hij ze en sloeg hij ze op in het geheugen.

‘Het is toch dezelfde man, hè?’ vroeg Will. ‘Op de andere foto die je vond. Dat is Dave Gunner.’

‘Klopt, Will. Dat kan ik absoluut bevestigen,’ zei Junior. ‘Wonderbaarlijk, hè?’

‘Ja, zeker.’

‘Ik vraag me af hoe verpleegkundige Nancy er in die tijd uitzag.’

‘Dave kennende kun je ervan uitgaan dat ze een bloedmooie meid was.’

‘Ik heb een aantekening gemaakt van haar huidige adres,’ zei Junior. ‘Mocht je ooit contact met haar willen zoeken.’

‘Bedankt, Junior.’

Zodra hij de brief opborg, stopte zijn bureau met schudden. Hij trok de la open om naar de dobbelstenen te kijken, en die zagen er weer normaal uit, alsof ze bij een monopolyspel hoorden. Omdat het opeens een goed idee leek ze bij zich te houden, pakte hij ze en liet ze in zijn zak glijden.

Hij hoorde de voordeur dichtslaan, en even later werd er dringend op zijn deur geklopt. Hij stond op en haalde zijn deur van het slot. Ajay stormde binnen, zijn grote ogen wijd opengesperd en zijn kleine, elfachtige gestalte barstensvol energie.

‘Grote galopperende geest van Franklin Delano Roosevelt!’ zei Ajay. ‘Nou héb ik toch iets wat ik je wil laten zien!’

Hij slingerde zijn enorme rugzak op Wills bed, die zo zwaar was dat hij Ajay meesleurde.

‘Bezeer jezelf niet,’ zei Will. ‘Waarom die haast?’

Ajay trok zijn rugzak open en rommelde er zoekend in rond. ‘Toen al het materiaal over de Ridders van Karel de Grote uit het Archief van Zeldzame Boeken verdween, was ik ervan overtuigd dat ik alsnog de informatie die we nodig hebben in handen kon krijgen. Waar heb ik het nou gelaten?’

In januari had Ajay een toegangspas weten los te peuteren voor het Archief van Zeldzame Boeken in de bibliotheek van het Centrum, waar ze hoopten meer over de Ridders van Karel de Grote te vinden. Maar alle verwijzingen naar de Ridders waren uit de tastbare en digitale archiefstukken verdwenen. Ze hadden ook de kleedkamer in het sportcentrum gecontroleerd, waar ze eerder een netwerk van tunnels hadden ontdekt die helemaal naar het eiland in het midden van het Waukoma-meer leidden. De toegang tot de tunnels was afgegrendeld; de deur ernaartoe eindigde in een bezemkast.

‘Waar heb je wát gelaten?’

‘Niemand heeft ooit een firewall kunnen bedenken die mij van een server af kan houden, maar een voorwerp vinden dat in puur fysieke dan wel analoge vorm is verwijderd, is een hardere noot om te kraken...’

‘Wat heb je nou gevonden, Ajay?’ vroeg Will, die naar hem toe liep.

‘Net voordat alle problemen begonnen, had Brooke een paar artikelen over de Ridder in de schoolkrant gevonden.’

‘In heel oude edities, uit de jaren twintig van de vorige eeuw.’

‘En eentje uit de jaren dertig,’ zei Ajay, terwijl hij eindelijk de dunne map die hij zocht uit zijn rugzak viste. ‘Die zijn ook al uit de archieven verwijderd, maar je weet vast nog wel dat Brooke ons een foto uit de bibliotheek liet zien toen we met haar online waren, net voordat Lyle zich een weg het gesprek in hackte.’

‘Dat herinner ik me inderdaad nog,’ zei Will. ‘Een foto van de Ridder bij een diner. Met een beroemd politicus, toch?’

‘Klopt! Henry Wallace, de Amerikaanse minister van Landbouw, die nog geen vier jaar later vicepresident onder Franklin Roosevelt zou worden,’ zei Ajay, die de map opensloeg en er een zwart-witfoto van twintig bij dertig centimeter uit haalde. ‘Dit is de foto die Brooke bij het scherm hield, die we toen hebben gezien.’

‘Hoe heb je hem gevonden?’

‘Aangezien ik een eersteklas uilskuiken ben, was ik vergeten dat er een digitale opname van het gesprek op mijn eigen server was achtergebleven. Die was al die tijd aanwezig. Zodra dat me te binnen schoot, logde ik weer in, voerde een zoektocht op kwantumniveau uit en vond de foto op de opname. Helaas was hij in heel slechte staat, een vreselijke resolutie, korrelig en donker, dus heb ik er een paar verbeterprogramma’s op losgelaten...’

‘Laat zien!’

‘Mijn versie is veel gedetailleerder dan de foto die Brooke ons liet zien,’ zei Ajay, en hij legde de glossy zwart-witfoto op tafel neer. ‘Er was nog iemand anders bij dat diner aanwezig.’

Het was dezelfde foto uit 1937 als die Brooke hun kort online had laten zien, al had Ajay het beeld veel scherper gemaakt: de twaalf Ridders van Karel de Grote die in een onbekende eetzaal een chic diner gaven voor minister van Landbouw Henry Wallace.

‘Kijk er hiermee eens naar,’ zei Ajay, die een vergrootglas tevoorschijn haalde.

Met zijn ogen zocht Will de tafel op de foto af, totdat zijn blik bleef rusten op een van de jongemannen die een toast uitbrachten op Wallace en glimlachten naar de camera. Een jonge leerling, een van de Ridders. De leerling van wie Will de eerste keer dat hij de foto had gezien al had gedacht dat hij hem herkende. Toen had hij hem alleen niet kunnen plaatsen.

‘Herken je hem?’ vroeg Ajay.

Nu wel. Groot en breed, gebouwd als een linebacker, met onmiskenbare, doordringende, lichtblauwe ogen.

Het was de Kale Man, de leider van de Zwarte Petten.

‘O mijn god, Ajay, je hebt gelijk,’ zei Will. ‘Dat is meneer Hobbes.’

‘Ik hoopte al dat je dat zou zeggen,’ zei Ajay. ‘Omdat ik hem maar één keer heb gezien, op Ronnies video, wilde ik je de naam niet in de mond leggen. Dat is hem, hè?’

‘Ja, dat is Hobbes. Ik durf het te zweren. Op de foto heeft hij haar en is hij uiteraard jonger.’ Will bekeek Hobbes grondig door het vergrootglas. ‘Niet eens zo heel veel jonger, trouwens.’

‘Dat viel mij ook al op,’ zei Ajay, en hij sloeg zijn armen over elkaar. ‘Dan moeten we onszelf de volgende vraag stellen, vriend: hoe kan dat? Die foto is meer dan vijfenzeventig jaar geleden gemaakt.’

‘Herinner je je nog hoe hij eruitzag, toen ik hem door de donkere bril bekeek die ik van Dave heb gekregen?’ vroeg Will.

‘Uiteraard. Een grillig pantser van massief bot, rode ogen, als een reptiel bedekt met mensenhuid,’ fluisterde Ajay. Bij alleen al de herinnering deinsde hij terug. ‘Zelfs al zou ik details kúnnen vergeten, dat is niet het soort details dat je vergeet.’

‘Hij is niet menselijk. Niet helemaal, in ieder geval.’

‘Hij moet nu ver over de honderd zijn, waardoor hij tot niet meer fysieke inspanning in staat zou moeten zijn dan een partijtje sjoelen.’

‘Hobbes is een of andere hybride uit het Nooit-Bestaan. Normale menselijke begrenzingsen zijn op hem niet van toepassing.’

Ajay greep Will bij een arm. ‘Snap je nu waarom ik zo opgewonden ben? Dit is het harde bewijs dat we zoeken, een link tussen de Zwarte Petten en de Ridders. Hobbes is beide!’

‘Hobbes was dus leerling op het Centrum, laatstejaars in 1937 en lid van de Ridders,’ zei Will, terwijl hij peinzend naar de foto keek.

‘Dat betekent dat ik achter zijn werkelijke naam zou moeten kunnen komen door die foto met bestaande schooldocumenten te vergelijken,’ zei Ajay enthousiast. ‘En als we eenmaal een naam hebben, leidt die ons misschien naar al het andere wat we moeten weten...’

Terwijl Ajay praatte, zag Will iets nog vreemders op de foto. Ajay had vast de verbazing op zijn gezicht gezien, want hij vroeg: ‘Wat is er, Will?’

Will herkende een tweede leerling op de foto. Hij zat tegenover Hobbes aan tafel, keek net als de anderen recht in de camera en hief glimlachend zijn glas. Will pakte het dichtstbijzijnde vergrootglas om hem nauwgezet te kunnen bekijken. En hoe beter hij keek,

hoe zekerder hij ervan was. De foto was gemaakt voordat de leerling was veranderd, of iemand hem had veranderd, in de verwrongen, meelijwekkende stakker die ze nu kenden. Maar het was hem. Geen twijfel mogelijk.

‘Hou je *buevos rancheros* vast, Ajay,’ zei Will. Hij wees naar de andere leerling en hield het vergrootglas boven hem. ‘Deze kennen we ook.’

Ajay boog zich naar voren om het beter te kunnen zien en keek Will toen met wijd opengesperde ogen aan. Ze wisten allebei dat hij gelijk had.

De tweede leerling was de beheerder van de jongenskleedkamer: Happy Jolly Nepsted.

‘Met die man moeten we praten,’ zei Ajay.

29: JE ZOU TOEVAL OOK KUNNEN ZIEN ALS SYNCHRONICITEIT.

‘We moeten Nick vinden,’ zei Will.

‘Wat denken we dat dit betekent?’ vroeg Ajay bezorgd, terwijl hij probeerde Will bij te houden.

‘Het betekent dat wat mijn instinct me altijd over Nepsted heeft ingegeven, klopt,’ zei Will op gedempte toon. ‘Hij weet veel meer over het Centrum dan hij laat merken. Om te beginnen weet hij wie Hobbes is, en dat is de grootste mazzel die we tot nu toe hebben gehad.’

Ze haastten zich over het plein richting het sportcentrum, want Nick had teruggebeld met de mededeling dat hij bijna klaar was met zijn training. Het was vroeg op de avond, en op de campus gonsde het van de activiteit. Iedereen was opgetogen vanwege het zomerweer en het feit dat het schooljaar er bijna op zat. Drommen

ouders waren naar het Centrum gekomen voor de diploma-uitreiking of om hun kinderen op te halen voor de zomervakantie. Will en Ajay hielden hun hoofd gebogen en meden alle oogcontact.

‘Dat snap ik, maar dit is te belangrijk om klakkeloos aan te nemen. Dit vergt grondig onderzoek,’ zei Ajay zacht. ‘Zouden we bijvoorbeeld niet in overweging moeten nemen dat de man op de foto een van Nepsteds voorouders is? Want net als Hobbes zou hij onderhand minstens honderd moeten zijn.’

‘Ik kan niet zeggen waarom ik zeker weet dat hij het is, Ajay. Het is meer dan zijn uiterlijk. Het is de blik in zijn ogen,’ zei Will. ‘En de eerste keer dat ik hem sprak, zei hij iets merkwaardigs: “Ik ben ouder dan ik lijk.”’

Ajay kreunde bijna. ‘Het was de laatste tijd nog wel zo aangenaam hier. Geen paranormale rampen, geen griezelige nachtelijke activiteit op de campus. Ik had mezelf er bijna van overtuigd dat we normale kinderen zijn die van hun middelbareschooltijd genieten.’

‘Kom op, zeg. Wat is daar nou leuk aan?’

‘Jij hebt makkelijk praten. Het zweet staat in mijn handpalmen, en ik heb weer zo’n trillerig gevoel in mijn knieën en dijbeenspielen,’ zei Ajay, die zijn handen aan zijn shirt afveegde. ‘Zelfs mijn longen beginnen samen te trekken. Ik heb het gevoel dat ik elk moment een black-out kan krijgen.’

‘Je moet gewoon wat adrenaline kwijt,’ zei Will. ‘Kom, dan rennen we een stuk.’

Zodra ze het drukke plein waren overgestoken, begon Will te joggen. Ajay kwam naast hem rennen. ‘Waarom verbaast het me niet dat dit juist nu gebeurt, aan het begin van de zomervakantie? Je zou er geen slechtere tijd voor hebben kunnen kiezen. Ik heb onlangs namelijk het meest fantastische meisje ontmoet, en ik be-

gon de indruk te krijgen dat ze mij misschien wel net zo interessant vindt als ik haar.’

‘Waarom heb ik daar nog niets over gehoord?’ vroeg Will.

‘Je weet dat ik mijn wagens niet graag voor mijn paarden span, Will. Ik lig liever op de loer, een enigma, uiterst geduldig, totdat ze gelooft dat ik moeilijk bereikbaar en heel mysterieus ben. Zodra ze dan rijp is om geplukt te worden, sla ik toe als een cobra.’

Will wierp hem een zijdelingse blik toe. ‘Ze wil dus niet met je praten, hè?’

‘Mis, mis, helemaal mis,’ zei Ajay beledigd. ‘We gaan zeer amicaal met elkaar om, en ik weet bijna zeker dat we feromonaal ook perfect bij elkaar passen.’

‘Wat houdt je dan tegen?’

‘Ik verkeer nog in de informatieverzamelfase. Wijze generaals plannen hun campagnes met de uiterste zorgvuldigheid, voordat ze middelen inzetten.’

‘Ik weet niet goed hoe ik het je moet vertellen, Ajay, maar advies van Sun Tzu zal je niet helpen bij je liefdesleven.’

‘Daar ben ik het niet mee eens, met alle respect,’ snoof Ajay.

‘Nou, om te beginnen heb je het slecht gepland, Napoleon. Morgen begint de zomervakantie, en dan zie je haar drie maanden niet.’

‘Ah, dat heb je alweer mis, o onwetende. Tijdens de zomerschoolperiode werkt ze als stagiair in het natuurkundelab, net als ik.’

‘Misschien heb ik je onderschat, James Bond,’ zei Will toen ze het sportcentrum naderden. ‘Goed, wie is het doelwit van “operatie Mangoest”? Hoe heet ze?’

‘Robyn Banks, uit Cincinnati, Ohio. Komende herfst gaat ze naar klas twee.’

‘Nou, wat je in ieder geval weet, is dat haar ouders gevoel voor humor hebben,’ zei Will, die de deur voor Ajay opendeed.

‘Hoe bedoel je, ouwe jongen?’

‘Misschien zijn ze wel familie van John Dillinger, de bankrover,’ zei Will. Omdat hij zag dat Ajay het nog steeds niet snapte, voegde hij eraan toe: ‘*Robbin’ banks?*’

‘O,’ zei Ajay. Hij bleef staan om erover na te denken. ‘O!’

Toen Nick zijn vrienden de turnzaal binnen zag komen, wilde hij ze imponeren. Hij beëindigde zijn training met een viervoudige salto van de hoge legger, kwam op zijn handen neer op een nabij paard met beugels, sprong met een flikflak van het paard op een nabije springplank, maakte een dubbele buiteling door de lucht en kwam vlak voor ze neer in een houding alsof hij wilde zeggen: kijk mij eens! De potige, massief gebouwde jongen met het korte blonde haar zag er nog gespierder uit dan gewoonlijk.

‘Ik hoop dat je mijn snack voor na de training hebt meegenomen,’ zei Nick met zijn blik op Ajays rugzak gericht.

‘Nee, maar je hebt net wel een negen punt vier gekregen van het jurylid van Mars,’ zei Ajay, die hem een handdoek toewierp.

‘Kijk hier eens naar,’ zei Will, en hij gaf Nick de foto.

‘Wauw,’ zei Nick. ‘Dat is wel een heel antieke foto. Weet je, ik heb nooit begrepen dat je foto’s in zwart-wit kunt maken. Het echte leven is toch niet zwart-wit? Wat zít de camera dan niet?’

Ajay en Will keken elkaar met het bekende gevoel van wanhoop aan.

Ajay schudde zijn hoofd. ‘Kijk eens naar de ménsen op de foto, aap die je bent.’

Toen Nick nog steeds niets opviel, wees Will naar Nepsted. ‘Kijk naar die vent en vertel ons wat je ziet.’

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

MARK FROST

De Paladijnse voorspelling

Will West doet zijn best om onder de radar te blijven. Zijn ouders hebben hem op het hart gedrukt dat zijn cijfers gemiddeld moeten zijn en dat hij tijdens de gymlessen niet opvalt. Maar dan maakt hij een foutje en haalt hij per ongeluk het hoogste cijfer op een landelijk examen en wordt hij gerekruteerd voor een exclusieve en mysterieuze particuliere school.

Tegelijkertijd, de vraag is of het toeval is of niet, krijgt Will in de gaten dat hij gevolgd wordt door mannen met donkere hoeden die rondrijden in zwarte auto's en een ernstige bedreiging voor zijn familie vormen. Will heeft geen andere keus dan te vluchten naar het Centrum, waar hij leert om met zijn verborgen talenten fysieke en mentale prestaties te leveren die voor een gewone sterveling onmogelijk zijn.

Wat volgt is een aaneenschakeling van gebeurtenissen en een serie onthullingen waardoor Will erachter komt dat hij midden in een duizenden jaren oude strijd tussen twee reusachtige machten terecht is gekomen... Mark Frost opent zijn spectaculaire trilogie met een klapper, mis hem niet!

ISBN 978 90 452 0608 0

Ook verkrijgbaar als e-book

ISBN 978 90 452 0748 3